אלוהים שונא מזלגות

כותונות־קומבינייזון צרפתיות על רקע תיפאורות „קומדי פראנסייז"

החזירות מאושרות ממך מכמה בחינות. בין היתר, בגלל הרגלי־אכילה. חיה שכזאת מסתדרת טוב מאד עם הזבל שלפניה, גם בלי סכין ומזלג, אך אין זה מפריע לה להיכנס לדירים הטובים ביותר.

חזירה אינה משתמשת בכלי־אכילה. לא משום שחסר לה כסף אלא כיוון שהשימוש בכלים מסבך את החיים וגוזל זמן יקר, שיכול להיות מוקדש לדברים פרודוקטיביים יותר. להתפלש בבוץ, למשל.

נשים וגברים, לעומת זאת, התעסקו בבעייה של העברת האוכל מהצלחת לפה כבר לפני כמה מאות שנה. מספר טיפוסים רגישים אף המציאו את חוקי־השולחן הסאדיסטיים, המביישים אותך עד היום בארוחות חגיגיות. בספר נימוסים, שנכתב לפני 500 שנה, נוזפים לא רק בנשים ובגברים המעקמים את הפרצוף ליד השולחן אלא אף משכנעים אותם ללגום מרק בשקט. בלי מיצמוצים.

המצאת המזלג גרמה כימעט לקרבות־דמים בין אנשי־הדת הבריטיים והזללנים מאיטליה. הכמרים שנאו את המזלג בצורה מחרידה. מי שלא נוגע בבשר באצבעות, טענו, מעליב את אלוהים ויישרף בגיהינום יחד עם הנואפים. העולם היה ממשיך לאכול ישר באצבעות, לולא האיטלקים האכזריים. הם ניתקו כל קשר עם מי שנגע במקרה באצבע באוכל. האיטלקים ניצחו, בקרב, לרוע מזלך.

ברגע שהאנשים גילו כי המזלגות משמשים לא רק להגנה על האצבעות, אלא גם להרמת המזון לפה, התחילו לסחוב אותם לכל מיני (ומכל מיני) הזדמנויות חגיגיות. בבית המשיכו לאכול באצבעות, כמובן. נקודה קטנה אחת הוסיפה להרגיז אותם — איך להעמיס את האוכל על המזלג כשאין אפשרות לנעוץ.

היו הרבה התלבטויות, אבל סוף־סוף מצאו גם לזה פיתרון: אפילו האנשים מהמשפחות הטובות ביותר סגלו לעצמם את השימוש בחתיכת לחם יבש, כמכשיר לדחיפת המזון.

אחר־כך הכניס מישהו למחזור את הסכין במקום הלחם. עשו זאת רק מודרניסטים משוגעים. עובדה — לשימוש בסכין אין כל רמז בספר אנגלי איך לסעוד, שיצא לאור בשנת 1876:

„נהוג להשתמש בסכין רק כדי לחתוך אוכל לנתחים קטנים ונוחים. הסועד חייב לקחת את המזלג ביד הימנית ולהשתמש בקרום לחם בשמאלית, לצורך הטענה."

אין ספק שהרגל זה השפיע על האמריקאים של ימינו. הם יצרו לעצמם שיטת אכילה בשתי־וערב, מתארת אותם כוהנת הנימוסין, אמילי פוסט, מחברת אתיקטה — התדריך שהפך לתנ"ך האכלנים:

„חותכים נתח בשר ביד הימנית. מניחים את הסכין ומעבירים את המזלג ליד הימנית, נועצים ואוכלים את הבשר. מניחים את המזלג שוב, נוטלים אותו שנית ביד שמאל. מרימים שוב את הסכין ביד ימין, וכן הלאה." תהליך כזה, חוששת מיס פוסט, מעייף לא רק את הסועד, אלא אף את הצופה.

המחלוקת הסוערת סביב סכין־הדג פרצה ב־1878, כשמישהו (לא ידוע מי) גילה שלהב הפלדה מקלקל את טעם הדגים. הטיפוסים האיסטנסים היו הפעם זהירים וחזרו לשיטת המזלג וקרום הלחם.

„ואז," מספר הספר מנהגי החברה הטיבה, „ערב אחד השליך אכלן מפורסם את הלחם ואכל את הדג שלו בשני מזלגות כסף."

נכון שקיימים גם סכיני־מעבדה, סקאלפלים, ומזלג־ניתוחים של חרקים זעירים. ספרי הנימוס אינם שוללים עקרונית את השימוש בהם. הם נאים ואלגנטיים. הצרה אתם שארוחה המתנהלת בעזרתם נמשכת 10 שעות במקום חצי שעה. וזהו בזבוז זמן, שכל אשה פיקחית יכולה לנצל אותו בצורה רנטאבילית יותר. לריב עם הבעל, למשל. (ראה גם לעיל בסעיף החזירה).

לסינים יש נקודת־מבט אחרת על חוקי אכילה. כשאשתו של מאנדארין סיני נשאלה על־ידי תייר ויקטוריאני, מדוע אוכלים בסין בקיסמי־עץ, ענתה שלפני שהסינים נעשו בני־תרבות, אמנם נהגו להשתמש בסכין ובמזלג.

„אנחנו עדיין נושאים אתנו סכינים בכיס," הודתה בבושה, „אבל זה שריד בארבארי. אנחנו יושבים ליד השולחן לאכול, ולא לחתוך נבלות."

בישראל קשה לדבר על חוקי־שולחן, אבל יש פיתה וחומוס.

★ ★ ★

דליה יוצאת לצייד

שוב פעם דליה. אבל הפעם אלה חידושי האופנה שעולים עליה. אחרי מחול ספרדי שלה, החליטו הצרפתים שהיא גם הטיפוס לצייד, לפולו, ולצעדות בוקר ביער בולון. בחולצת משי טבעי בירוק (70 ל"י) ומכנסי שאנטונג מתמתחות (65 ל"י), פלוס מגפיים וראש בלונד — מסמלת דליה לביא את לבוש הספורט האלגנטי (ראה תמונה).

דליה לביא כ„דיאנה הציידת"

את התלבושת הזאת אפשר לנצל גם בישראל. אם אין בהמה בבית, הולכים לרכב אצל גורדון.

על הרובה העתיק שדליה מחבקת, כתב שבועון צרפתי: „היא היתה מאיד נרגשת כשנגעה בו. הוא הזכיר לה את תקופת שירותה הצבאי בישראל".

אולי את חולות לוהסים — כי דליה, כידוע, לא הספיקה לשרת בצה"ל.

★ ★ ★

בייבי־דול מתה

כשסהרורית אינה מטפסת על הקירות, או מדלגת על חלון הקומה הרביעית, היא עלולה להיות יצור מקסים וחלוש, טורף־גברים. אם להאמין לעדות האחרונים, היא רצה ערומה במסדרון חשוך, עטופה בכתונת לילה. תמיד אלגנטית.

כל אחת מסוגלת להיות חולת־ירח כזאת; אם נכונה הגדרתו של מומחה מפוקפק, הטוען כי סהרורית היא כל אשה המשתמשת בכתונת־לילה. מה שצריך לעשות הוא — לקנות סוף־סוף אחת.

הכותונות של 1961 הן חצי שקופות, כמו ב־1960, וכמו מאז הומצא הבד השקוף. השנה יש תוספת של תחרים ספרדיים, ריקמות שזורות זהב וגימורים שחורים. הרבה תלאנים בסיגנון וואטו, אם השם אומר לך משהו.

בייבי־דול מתה. לפחות לקיץ. הכותונת הנועזת ביותר חושפת בקושי 10 סנטימטר מעל לברך. הארוכות יותר הן כשמלת־רחוב נורמאלית, או קלאסית: המנגבת את הריצפה.

הצבעים הם החרוד והלבן, מה שיוצר אצל האשה אשלייה של טוהר, ואצל הבעל אי הגבר — רעב ללכלך אותו.

הסהרורית שמרחפת בתמונה, עטופה בקומבינייזון־כתונת מניילון, ורוד ותחרים מוכספים. המתחרה שלה מעדיפה לעוף בכתונת ורודה מכותן, עם תחרים שחורים. התפאירות שייכות לקומדי־פראנסיז. הפאות הנוכריות — לקאריסה.

★ ★ ★

איך יחסוות שעון

בשווייץ אין אדמיראלים. במקומם מתרוצצים שענים. יתכן שזה נשמע אבסורדי, אבל המאניה של השחייצים, היא הסתאת שעונים דחקא. סתם שעון גלוי על איזה יד או קיר מסוגל להרתיח אותם.

את השנים הטובות שלהם ואת הראייה הבריאה, אם בכלל, הם מבזבזים בחיפושים אחרי מקומות בהם אפשר להחביא שעון. הם דוחפים שעונים למציתים, לפאלאפלים של קצינים, לטבעות, לעגילים ולעקבים.

השעון המוסווה

בסימפויזיון בין־לאומי של שענים, שנערך מדי שנה בג'נבה, נתנה להם השנה ההזדמנות להראות את יצירותיהם האחרונות.

לפני חודש הציג שם פאטק פיליפ השחייצי את האורלוגין לכל אשה שלו. זה שעון המתקתק ליד הלב והמתנדנד במקביל לחזה. הוא תלוי על ענק רגיל ונראה כחלק ממנו. כל שעה פורץ ממנו ההימנון הלאומי. הוא גם שעון מעורר, כשצריך. מובן שאפשר לענוד אותו על הגב, בתוך מחשוף. במקרה זה צצה השאלה — איך להביט בו?

השעון הזה מוסתה, לפי כל הכללים, בתוך קונכיית־ענק מזהב מלוכלך ביהלומים.

פאטק העז להביא עוד חידוש: שעון־יד לגברת. באנאלי מאוד. הזכוכית היא יהלום.

היה שם קולגה מוכשר אחד, שלא פסק להתלהב ממשקפיים־שעון שהמציא .לזוגיות צמודים שני שעונים.

„משקפיים חמודים," העירה אורחת, „איך רואים בהם?"

„שידאג לזה מי שמרכיב אותם. אני לא אופטיקאי, אני רק שען," ענה לה הגאון.